

Sygn. akt III CZP 94/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa G. I.
przeciwko C. L.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2014 r.,
na skutek zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w S.
postanowieniem z dnia 23 października 2013 r.

"Czy jest zgodny z przepisami prawa skład Sądu Rejonowego w Ś. VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. wydający orzeczenie z dnia 17 stycznia 2013 roku w sprawie ... 67/13, w którym orzekał sędzia przeniesiony w trybie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku -Prawo o ustroju sądów powszechnych, w sytuacji gdy decyzję podpisał podsekretarz stanu z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Ś. VI Zamiejskowy Wydział Cywilny w K. uwzględnił powództwo G. I. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności - wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 maja 2009 r., sygn. akt ... 313/06, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 września 2011 r. w odniesieniu do pozwanego G. L., w części tj. do kwoty 1315,27 zł, umarzając dalej idące powództwo i zasądając koszty procesu.

W sprawie orzekał sędzia, który w związku ze zniesieniem Sądu Rejonowego w K. z dniem 1 stycznia 2013 r. - decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 2012 r., podpisaną przez podsekretarza stanu - na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. - dalej: „Pr. o u.s.p.”) w związku z § 1 pkt 28 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1121) oraz § 3 pkt 35 lit. h rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1223) - został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Ś.

Rozpoznając apelację, Sąd Okręgowy w S. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. wątpliwości, dotyczące wykładni powyższych przepisów, ponieważ sędziowie znoszonego Sądu Rejonowego w K. nie wnioskowali o przeniesienie ich na inne miejsce służbowe, nadto podpisy pod decyzjami wydawanymi na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 Prawa o u.s.p. nie były sygnowane podpisem Ministra Sprawiedliwości, lecz podsekretarza stanu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone na wstępie zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia postanowieniem podjętym przez Sąd Okręgowy w dniu 23 października 2013 r., a więc w czasie, gdy - po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135) oraz ujawnieniu się rozbieżności w orzecznictwie Sądu

Najwyższego spowodowanych wyrokiem z dnia 16 października 2013 r., III KK 280/13 (nie publ.) - mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Prawa o u.s.p. wydanych - w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości - przez sekretarza lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zostały one jednak jednoznacznie wyjaśnione w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA-I-4110-4/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu wymienionej decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej na podstawie ustawy, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499), a siłą autorytetu Sądu Najwyższego oraz jego pozycji ustrojowej i funkcji w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości wpływa także bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 pkt 1 Prawa o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia - wyjaśniającej wątpliwości będące podłożem poważnych wątpliwości powziętych przez sąd drugiej instancji przy rozpatrywaniu apelacji (zażalenia) - uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CZP 7/00, OSNCP 2000, nr 12, poz. 221).

Z tych względów postanowiono, jak w sentencji (art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).